

Arrest

nr. 162 074 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in

de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk bedreigingen door een zekere A.A.E.S., lid van het Mehdileger, die met haar, tegen de wil in van haar familie, wilde trouwen. Daarnaast kaart zij eveneens de algemene situatie in Irak aan.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 126 626 van 3 juli 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers in Zuid-Irak op dat ogenblik geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was.

In het kader van haar tweede en derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal telkens beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissingen werden respectievelijk verworpen bij 's Raads arresten nr. 133 184 van 13 november 2014 en nr. 144 914 van 6 mei 2015.

Ter ondersteuning van haar huidige vierde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Ze legt in kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In casu wordt na grondige analyse van de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus, Iraq - Security Situation in South Iraq, d.d. 29 mei 2015), terecht besloten dat er voor burgers in verzoeksters regio van herkomst, met name de provincie Basra gelegen in Zuid-Irak, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten bij die de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht stellen en de eruit gedane gevolgtrekkingen weerleggen. Zij toont niet aan dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet langer juist of actueel zouden zijn.

In zoverre de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie betrekking heeft op Zuid-Irak en in het bijzonder haar regio van herkomst Basra, blijkt hieruit, net zoals uit voormelde informatie van het Commissariaat-generaal, dat er zich in Basra de laatste jaren enkele kleinschalige aanslagen voordeden, doch uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt, net als uit de informatie van het Commissariaat-generaal niet en verzoekster brengt voor het overige geen gegevens aan waaruit zou blijken dat de situatie in de provincie Basra, en meer algemeen Zuid-Irak, van die aard is dat er sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters huidige kritiek dat “gezien de algemene veiligheidstoestand werd geenszins onderzocht of de verzoeker eigenlijk wel op een veilige manier tot aan zijn zogenaamd “veilige” woonplaats kan geraken” mist feitelijke grondslag en alle ernst, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing dienaangaande uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is, doch -in welk verband wordt verwezen naar informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier- tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak, en een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via Bagdad dient te verlopen, aangezien er naast Bagdad International Airport ook verschillende andere internationale luchthavens zijn, zoals o.a. in Basra en

Najaf, die onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen, zo luidt de informatie en bestreden beslissing, via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2016, volhardt verzoekende partij in haar middelen van het verzoekschrift. Zij preciseert dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij geen nieuwe elementen heeft ingediend nu zij gelijktijdig met haar broer een vierde asielaanvraag indiende en hij een nieuw document aan het dossier toevoegde dat ook op haar betrekking heeft. Het betreft met name een verstotingsakte van april 2015 die ten gronde moet onderzocht worden. Verzoekende partij volhardt in haar vrees en wijst er op dat zij als vrouw bovendien een kwetsbaar profiel heeft. Verzoekende partij wijst tevens op de verslechterde situatie in Basra en haar jarenlange verblijf in België. Verzoekende partij besluit dat zij niet terug kan keren naar haar land van herkomst omwille van de problemen en de verstoting door haar stam, wat zij wel zou gedaan hebben nu zij en haar broer op straat moeten leven.

Verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag dat *“ik en mijn broer (...) hetzelfde probleem”* hebben, en dat haar *“broer (...) hier een document voorgelegd”* heeft *“waarin staat dat hij wordt afgestoten door zijn stam en dat door de problemen met A.A.A.H.”* Op de vraag wat dat document met haar asielaanvraag te maken heeft, antwoordde verzoekende partij als volgt: *“Omdat ik de oorzaak ben want mijn broer werd afgestoten door mij. Een lid van A.A.A.H. wou met mij trouwen. Zijn naam is A.A. Ik heb geweigerd en toen zijn de problemen begonnen. Ze hebben mijn oudste broer N. vermoord”* (‘verklaring meervoudige aanvraag’, d.d. 10 augustus 2015).

De door verzoekende partij haar broer in het kader van diens vierde asielaanvraag neergelegde verstotingsakte van april 2015 houdt aldus rechtsreeks en onlosmakelijk verband met en heeft

betrekking op de door verzoekende partij in het kader van haar huidige en vorige asielaanvragen ingeroepen vervolgingsproblemen. Er *“dient”* aldus, zoals in de beschikking van 8 januari 2016 wordt opgemerkt, *“te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk bedreigingen door een zekere A.A.E.S., lid van het Mehdileger, die met haar, tegen de wil in van haar familie, wilde trouwen.”*

De Raad herhaalt dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij, waarbij zij de problemen met een lid van het Mehdileger aanhaalde die zij nadien bij haar tweede en derde asielaanvraag opnieuw inriep en waarin zij tot op heden bij haar huidige vierde asielaanvraag volhardt, werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 126 626 van 3 juli 2014 omwille van de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad wijst erop dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 126 626 van 3 juli 2014 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Nu de verstotingsakte van april 2015 blijkens verzoekende partij haar verklaringen een rechtstreeks gevolg is van (-de commissaris-generaal omschrijft de verstoting uit de stam terecht en op pertinente wijze als een “exponent” dat voortvloeit uit een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas-) verzoekende partij haar beweerde problemen met A.A.E.S., lid van het Mehdileger, problemen welke echter reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag bij voormeld met gezag van gewijsde bekleedde arrest ongeloofwaardig werden bevonden, en verzoekende partij voor het overige naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, vermag haar betoog omtrent die akte niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen op grond waarvan terecht werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas, en dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Een loutere verwijzing door verzoekende partij naar het kwetsbaar profiel van vrouwen, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond te worden, alwaar verzoekende partij, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke blijft.

Verzoekende partij wijst zeer algemeen op de volgens haar bewoordingen verslechterde situatie in Basra, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen in de beschikking betreffende de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

De Raad wijst er voorts op dat de duur van het verblijf in België irrelevant is ter beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekende partij toont niet aan in haar land van herkomst omwille van haar jarenlange verblijf in België een risico te lopen op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in haar vrees en de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 januari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS